

ΤΟΥ Κ. ΧΑΡΗ ΣΤΑΜ.

ΦΛΩΡΑ ΜΠΡΙΛΛΑΝΤΗ

(ΑΛΗΘΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ)

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — Ο πλούσιος Αθηναίος μεγαλέ-

πρωτή του γυναίκα !..

Δέν θέλω να χαρή τα νειάτα μου και τη δροσιά μου το χρυσό αυτό

Τόν συχαίνουμα και τόν μωδ !..

Όταν μού στέλνει τ' άνθη του, μωγοχεται να τα πετάξω έξω απ

Θάβηλα να τόν φτύσω κατάμουτρα και να τού φωνάξω, μ' όλη

—Σε περιφρονώ !.. Είσαι ένας χυδαίος, ένας άνανδρος, ένας αν-

Τις στιγμές αυτές τρέχω στην κάμαρά μου, παίρνω το περιστροφικό

Αυτό το άψυχο αντικείμενο θα μου δώση την αιώνια γαλήνη...

Αυτό θα με λυτρώση από τη μολυσμένη αγαλιά μου ανθρώπου που

Είνε ο ίδιος ο Διάβολος, πού βασιλεύει στη γή, πού εξετόπισε και

Δέν υπάρχει τιμή, δέν υπάρχει ήθικη, δέν υπάρχει υπερηφάνεια,

Υπάρχει μονάχα χητώμα, χητώμα, χητώμα...

Αυτό, ο Θεός και ο Σατανάς...

Αυτό, ο Παράδεισος κι' η Κόλασις...

15 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ. — Τα Χριστούγεννα, όπως έκανονόσθηκαν τα

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Θα ήθελαν πολύ να ήσαν στη θέση μου.

Τί μου ζηλεύουν ;

Λαχταρίζουν τα πλούτη του Άρτέμη.

Κι' όμως, αυτά τα πλούτη εγώ τα περιφρονώ.

Θα ψάξω κορυφή στα σινιότα μου υπαυτά.

Κάπου εκεί είχα δη άλλοτε ένα περιστροφικό γεμάτο. Θα τό πάρω

(Από τό 'Ημερολόγιο της Φλώρας Μπριλλάντη)

ΣΥΝΕΧΕΙΑ. — Έψωξα στο σουτάρι του μπαμπά και βρήκα τό πε-

Είνε γεμάτο.

Τό έκρυψα στην τουαλέττα μου, κάτω από διάφορα άλλα μικρο-

Τα χέρια μου τρέμανε...

Μά είμαι βέβαιη πως θα βρω

Ό Άρτέμης μού στέλνει κάθε

Φροντίζει για τη δουλειά αυτή

Όλο τό σπίτι μας είνε θλιμμέ-

Τά μαλλιά του μπαμπά μου άσπρι-

Ό μαμά έχει γίνει χλωμή σαν

Όχι, δέν θέλω να παντρευτώ

Έναν γηρασμένο χρυσοκάνθαρο,

Λεάνδρος Άρτέμης

Παντρεμένη ή νεορή !..

Ό Άρτέμης ήθελε δυό ακόμα φε-

Τι κούβεται κάτω απ' την τρυφε-

Τά λόγια του είνε γλυκά, μα τά

Την τελευταία φορά ήρθε σπίτι

Ομιλογώ πως ντράπηκα, έκομ-

Στην άρχή τού φέρθηκα πολύ τι-

Μά σιγά-σιγά ο λόγος έσπασε .

Ό Λεάνδρος μού φέρθηκε με με-

Ό Αν μάς έβλεπε κανέναν να μιλά-

Ό Λεάνδρος είνε μεγαλειώδης

—Δεσπονή Μπριλλάντη, μού έ-

είμαι ευτυχής που σάς γνωρίζω κι'

άκόμα περισσότερο, ευτυχής που...

Στό σημείο αυτό σάστισε κι' έγινε

κατακόκκινος, σαν τό τριαντάφυλλο.

Κοκκίνισα κι' εγώ μαζί του.
'Εμάντεμα τι ήθελε να πη.

—Ναι, συνέχισε με χαμηλή φωνή, θέλω να με πιστέψετε, δεσποινίς, το γεγονός ότι θα γίνετε μητέρα μου, το θεωρώ ως το ευτυχέστερο της ζωής μου. Θα σας αγαπώ και θα σας σέβωμαι, δεν θα σας δώσω ποτέ αφορμή να λυπηθείτε, θα είμαι παιδί σας και φίλος σας και αντίστροφος σας...

Η φωνή του έστρεψε.

Σώπασε για μία στιγμή και συνέχισε :

—'Η μητέρα μου, ή αγαπημένη μου μητερούλα, πέθανε όταν ήμουν ακόμα μικρός. Κι' αν και μεγάλωσα πειά, αισθάνομαι, όσο δεν μπορείτε να φαντασθείτε, την ανάγκη των μητρικών χεριών. Θέλω να έχω μια μητέρα, για να την αγαπώ, για να την λατρεύω και σεις είσατε ή καλύτερη απ' όλες !.

Σώπασε...

Κρατούσε τα μάτια του κρυφωμένα στο πρόσωπο και μόλις άνοιξε, Είχε άνοιξει την καρδιά του κι' ή προσπάθειά του αυτή τον είχε κορράσει...

Τα λόγια που μου είπε, ό τόνος της φωνής του, ή δειλή και συνεσταλμένη στάσις του, με είχαν κατασυνγκινήσει... Είχαν χυθεί βάλαμο στην πληγωμένη μου καρδιά. 'Αρχισα να παρηγοριέμαι και να ελπίζω...

Και πάνω στη δυνατή συγκίνησή μου πλημμύριζε την καρδιά μου, δεν ξέρω πως μου ήρθε να φωνάξω, να τον αγκαλιάσω και να σφίξω το παιδικό κεφάλι του ανάμεσα στα χέρια μου, πάνω στο στήθος μου...

Συγκρατήθηκα ώστόσο. Και το μόνο που έκανα, ήταν ν' απλώσω τα χέρια μου και να σφίξω τα δικά του, με εγγνωμοσύνη, με βαθειά εγγνωμοσύνη.

— Εύχαριστώ !. Σας εύχαριστώ !. νι-φύρσια.

Την ίδια στιγμή σήκωσα έντελως το χέρι, έντελως μηχανικά το βλέμμα μου και κίτταξα προς το μέρος που καθόταν ό πατέρας του Λεάνδρου.

'Εκείνο που είδα τότε κι' έκανε να παραλάσω από τρόμο, να παγώσω από κρύμα...

Ό πατέρας του Λεάνδρου μιλούσε με τη μητέρα μου, αλλά είχε γυρισμένο άπάνω μας το άπαισιο βλέμμα του. Και στο βλέμμα του αυτό το λοξό και χαχινόποπο, διέκρινα τη λύσσα και την κακία της Ξηλείας, τη σατανική μοχθηρία, την άδυσώπητη καληανθρωπία...

Τραβήχτηκα έπτομα προς τα πίσω κι' άφησα τα χέρια του Λεάνδρου.

Είχα τρομάξει, σαν να είχα κάμει κάποιον μεγάλο κακό.

Τό άπότομο τράβημά μου παραξέενεψε και τον Λεάνδρου, ό οποίος σήκωσε τα μάτια του ξαφνιασμένος και κίτταξε να δει τι συμβαίνει. Το βλέμμα του συνάντησε έτσι το άσπρηό βλέμμα του πατέρα του. Κι' είδα τότε τον έκακο νέο, να χαμολήγει ξανά το κεφάλι του και ν' άνασπενάζει, σαν άνθρωπος που βροσκειται κάτω απ' το πιο άδυσώπητο και πιο άναπόφευκτο μοιραίο...

Όλ' αυτά έγιναν μέσα σε ελάχιστα δευτερόλεπτα.

Κανένas άλλος δεν άντελήφθη τίποτε.

Η μητέρα μου μάλιστα έξακολούθησε να συζητά με τον 'Αρτέμιο, άνώτατη έντελως. 'Ετσι βρήκα τον κοινό να κίωω, γρήγορα γρήγορα, μερικές άλλόκοτες σκέψεις, που κι' άνασπάταναν.

Τι συνέβαινε λοιπόν; Ποιες ήσαν οι σχέσεις μεταξύ του 'Αρτέμιου και του Λεάνδρου, μεταξύ πατέρα και γιου;

'Υπήρχε μεταξύ τους κανένα μυστήριο :

'Εξηλένε ό 'Αρτέμιος το γιό του !.

Ήταν δυνατόν αυτό ;

Δέν έπληγουν άραγε καμιά άγάτη μεταξύ τους, δέν τους συνέδεε τίποτε άπόλυτως ;

Μήπως μηνισκακόσεν ό νέος έναντίον του πατέρα του, για το θάνατο της μητέρας του ; Αυτό ήταν το πιο πιθανόν.

Ό Λεάνδρος μούχε μιλήσει, από όλίγων, με πόνο για τη μητέρα του. Κι' ή άλήθεια ήταν πως φωνάζε της μητέρας του, ήταν αυτός ό ίδιος ό πατέρας του !.

Θες μου, τί χάσος !.

Σε τί Κόλασι μέσα έπρόκειτο να πέσω !.

Τι περιεργό ρόλο ήταν γραφτό μου να παίζω στη ζωή !.

Όταν ό 'Αρτέμιος κι' ό γιός του έφυγαν, βγήκα έξω, έχοντας όφαιμένο σχολό. Αισθανόμουν άρατακίνητη περιέργεια να μάθο όσο το δυνατόν περισσότερες λεπτομέρειες για τη ζωή και τον χαρακτήρα του ανθρώπου που μου προφώρισε για σίγγυο.

'Ηξερα κάποιον κυρία, πολύ φίλη της μαμάς, ή όποια έγγνώριζε καλά τον 'Αρτέμιο κι' ή όποια είχε στενές σχέσεις με τη γυναίκα του, ό-

ταν ζούσε.

Αυτή θα ήταν σε θέση να με διαφωτίσει.

Είπα στη μαμά πως θα πήγαινα να κίωω μερικά φώνια και τράβηξα ίσα για το σπίτι της κ. Ρεντίδη.

Βρήκα ευτυχώς την κ. Ρεντίδη, στο σπίτι της. Με δέχτηκε πρόθυμα και καλόκαρδα.

—Σ' εύχαριστώ που ήρθες, Φλώρα ! μου είπε. 'Ήμουν μόνη κι' έπληττα φοβερά. Θα μου κρατήσης συντροφιά, δέν είν' έτσι ;

—Τι' αυτό άκριβώς ήρθα, της άπάντησα. 'Επειδή ή μαμά είνε λίγο άδιάθετη, μου είπε να σας ζητήσω πυγνομήν που δέν σας έπεσκέφθηκε τον τελευταίο καιρό και να σας πώ τοις χαρητισμούς της.

Η κ. Ρεντίδη κι' έβαλε να καθήσω πλάι της κι' άρχισαμε να μιλούμε για διάφορα πράγματα. 'Εκείνο ώστόσο που μου άρεσε έντύποια, ήταν το ότι δέν μου είπε λέξι για τον προσεχή γάμο μου.

Δέν ήξερε τίποτε ή άπέφαινε να μου μιλήσει από λεπτότητα ;

'Ο,τιδήποτε κι' άν συνέβαινε, έγραφε να έξακριβώςόω εκείνο που ήθελα και σε μία στιγμή ρώτησα την κ. Ρεντίδη :

—'Αλήθεια, για πέστε μου, ξέρετε τον κ. 'Αρτέμιο ;

Η καλή κυρία με ζήτησε περίεργα.

—Τόν κ. 'Αρτέμιο ; ρώτησε. Καί βέβαια, τόν ξέρω. 'Αλλά... γιατί μου κάνεις μία τέτοια ερώτηση, Φλώρα ;

—'Α, έτσι άπλώς... 'Από άλλη περίεργεια.

Η κ. Ρεντίδη χαμογέλασε κι' άθωότητα και μου είπε :

—Είν' άλήθεια λοιπόν ;

—Ποιό ;

—'Αυτό που έμαθα.

—Τι έμαθατε ;

—Φλώρα !. Δέν πρέπει να είσαι εξακριβωτική άπέναντί μου, κόρη μου. Μίλησε μου καθαρά κι' εγώ θα σου πώ πρόθυμα ό,τι θές. Δέν πρέπει να κρύβεσαι από μένα, παιδί μου. Ξέρεις πόσο σ' αγαπώ και πόσο θέλω το καλό σου...

Χαμήλωσα ντροπισμένη το κεφάλι μου.

Δέν είχα σκεφθί ή και κούνησ ό παραμυθό από την κ. Ρεντίδη. Κάθε άλλο μάλιστα. Την θεωρούσα σαν δεύτερη μητέρα μου. Ήταν απ' τις πιο στενές φίλες της μαμάς και μια απ' τις πιο έντιμες και σοβαρές κυρίες της πρωτεύουσας.

Σήκωσα λοιπόν το βλέμμα μου, την ζήτησα με ειλικρίνεια στα μάτια και της είπα :

—Σας ζητώ συγγνώμη, κυρία Ρεντίδη, άν έκαμα, χωρίς να το θέλω, καμιά γκάφα. Όχι — σας βεβαιώ κι' όλη μου την ειλικρίνεια — για σας δέν έχω κανένα μυστικό. Ρώτησα για τόν κ. 'Αρτέμιο, γιατί...

—Συνεχίστε, Φλώρα, κι' διατάζετε. 'Ανοίξτε μου την καρδιά σας.

—'Η καρδιά μου είνε μάση, κ. Ρεντίδη.

—Γιατί, παιδί μου ;

'Εσπρησα το κεφάλι μου, μίν έχοντας τη δύναμη ν' άπαντήσω.

Η κ. Ρεντίδη μου πήρε το χέρι μέσα στα δικά της.

—Όποτε λοιπόν... είν' άλήθεια ; με ρώτησε, με σιγανή φωνή.

—Ναι, ψιθύρισα.

—'Αλήθεια !. Είν' άλήθεια !. Μα γιατί, Θεέ μου ; Πώς ; Δέν καταλαβαίνω τίποτε. 'Ενόμια πως πρόκειται για καμιά κορόβουλη διάδοσι, για το συνηθισμένο άθηναϊκό ζουτσουπολιό. Στην άοχή μάλιστα δέν έδνα καμιά σημασία σ' όσα άκούγα... Μα ή διάδοσις κίωλοφροσσε εύφύτατα. Θέλησα τότε να ρωθ να δοί τη μαμά σου. Και θα έρχόμουν, άν δέν κι' έπαινε άξαφνα αυτή ή διαβολική άρθοίτις μου... Όποτε λοιπόν είν' άλήθεια ;. Είν' άλήθεια ;.

Κι' επειδή δέν άπαντούσα, συνέχισε :

—Μα πως ;. Μίλησε μου, Φλώρα, χωρίς να ντρέπασαι. Πρόκειται για κανένα άσθημα ; 'Η όχι... όχι... Τώρα καταλαβαίνω : Πρόκειται για το γιό βέβαια. Για τόν Λεάνδρου 'Αρτέμιο. Αυτό είνε !. Ναι ;

Κόνησα άκριβώς το κεφάλι μου.

Η κ. Ρεντίδη σάστισε.

—Όχι είπεε ; φώναξε. Πρόκειται για τόν πατέρα ; Είσα βέβαιη ; Δέν κάνεις λάθος ; 'Αγαπάς αυτόν τόν άνθρωπο !. 'Εσύ... εσύ, Φλώρα !.

Τίναξα ψηλό το κεφάλι μου, την ζήτησα στα μάτια και άπάντησα, τούτνωστας τις λέξεις μου :

—Όχι, δέν τόν αγαπώ καθόλου ! Δέν τόν αγαπώ ποτέ !.

—Δέν τόν αγαπάς ; 'Αλλά τότε ;.

—'Αναγκάσθηκα να της άνοίξω την καρδιά μου, να της πώ όλα, χωρίς να της κρύψω τίποτε.

('Ακολούθει)

